

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΗΜ. ΜΟΥΡΕΛΛΟΣ

1 Δεκεμβρίου 1905.

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΑΣΘΕΝΕΙΑ

Διακριτικὸν γνώρισμα τῶν χρόνων μας βεβαίως εἶναι μὲ ταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἐν σπουδαῖον καὶ δυνάμενον γὰ ἐπιστάσῃ τὴν προσοχὴν τοῦ παντός, ἡ διανοητικὴ καχεξία καὶ ἡ πνευματικὴ στείρωσις.

Ὀλέθρια συμπτώματα ἀξάνοντος ἐκφυλισμοῦ τοῦτοῦ καὶ ἐκλεινόμενου ἔθνος, εἰς τοῦ ὁποῖου τὸ πρόσωπον ὄξυς καὶ περὶ τοὺς φύσιν διαβλέπει γὰ οἰζοῦται τὸ ἔκζεμα τῆς πνευματικῆς σφαιρικῆς ἀγούσης ὁσημέραι εἰς τὸν κοινοτικὸν τοῦ ἀτόμου θάνατον.

Παρακολουθήματα ἀδρανῶντος λαοῦ καὶ μηδὲν τὸ δψηλὸν σκεπτομένων ἀφοῦ ἀντεκαταδικάσθη μὲ τὰς χειροπέδας ἀλυσσοδέτων γὰ κάθηται σιτὸ ἐδάδιον τοῦ φθίνοντος καὶ γὰ ἐκπέμπη ὡς ὁ εἰτοιμοθάνατος σιτραγμοῦς καὶ κατάρα.

Ἡ Κοινωνία εἶναι μέγα σχολεόν, ἐστία πύρος παιδαγωγῆσεως καὶ ἀνατροφῆς. Σύνολον ἀτόμων ἐγενῶν καὶ δρώντων εἰς τὴν πνευματικὴν παλαίστραν τοῦ ἐδγενοῦς ζήλου καὶ τῆς ἐπιβαλλομένης ἀμίλλης.

Σῶμα δορομένων παντοεινῶν ἐραβρονόμενων εἰς τὰ ἄλματα τῆς διανοίας των καὶ τὴν πρωτοτυπίαν τῶν σκέψεων των. Στοιχεῖον σύνθετον κοινοῦν καὶ κινούμενον ἀπὸ τὴν ἀνησυχίαν τῆς ἐρεῦνης τῶν περὶ αὐτὸν πνευματικῶν φαινομένων, ἐρευν-

Τὸ δρόμο τῆς ζωῆς μὲ αἷμα βάφω,
Καὶ αἰώνια τὸ θάνατο ζητῶ ;
Νὰ σ' ἀναμώσω γλήγορα σὸ τάφο,
Στὰ στήθεα μου σφιχτὰ νὰ σὲ κρατῶ.

Τὰ χεῖρά μου νὰ σμιξῶ σὺ δικά σου
Καὶ μὲ καρδιά ἀφ' τὸν ἔρωτα ἀναμένη,
Στὴ παγωμένη νὰ γύρω ἀγκαλιά σου,
Γιὰ νὰ ζηλεύουν ὅλ' οἱ πεθαμένοι.

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΣΤ. ΜΑΡΤΩΚΗΣ
(Ἀθήναι 1903)

ΧΩΡΙΣ ΜΟΝΟΛΟΓΟΝ

(Μονόλογος)

Μὲ συγχωρεῖτε... Ἄλλὰ δὲν πταίω ἐγώ... Μοῦ ὑπεσχέθη ὁ συγγραφεὺς νὰ μοῦ γράψῃ ἕνα μονόλογο... ἀλλὰ δὲν μοῦ τὸν ἔφερε. Ἰσχυρίζεται ὅτι τὸν ἐλησμούνησε, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τοῦ τὸν ἔκλεψε καμμιά δεσποινίς... Δὲν ξεύρω... ὑποθέτω... εἶνε τὸ βέβηλον ὅτι συχνὰ ἀφαιρῆται, ἀλλὰ τί τοῦ χρωστῶ ἐγώ, κυρία μου, νὰ ἐμφανισθῶ ἀπόψε ἐνώπιόν σας χωρὶς... μονόλογον... ὠραῖον πράγμα ν' ἀφαιρῆται κανεὶς! Ἐνεκ τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῆς προστιθενται αἱ σκέψεις, πολλαπλασιάζονται τὰ σχόλια, καὶ διαιροῦνται αἱ γνώμαι. Διότι διὰ νὰ εἶνε κανεὶς ἀφρημένος θὰ εἰπῇ ἄ! δὲν θὰ εἰπῇ τίποτε, ὅπως ἐγὼ τὴν στιγμήν αὐτήν.

Παράδειγμα καὶ μία δεσποινίς, ἡ ὁποία προχθὲς ἐνῶ κάποιος τὴν ἠρώτα «χορεύετε, δεσποσύνη;» αὐτὴ ἀπήντησε «τὸ μπροστινὸ μου δόντι.» Ἐσκέπτετο φυσικὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸν ὀδοντοῦατρὸν, ἄνθρωπον πολὺ καθὼς πρέπει καὶ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἐπονοῖσε τὸ δόντι καὶ ὁ χορευτὴς ἔμεινε μὲ ἀνοιχτὸν τὸ στόμα ὡσὰν νὰ εἶχε μέσθ του κανέν χειρουργικὸν ἐργαλεῖον... Ἄ κακὸν πρᾶγμα ἢ ἀφρημάδα. Ἐνας δάσκαλος μιὰ φορὰ ἀντὶ νὰ φορέσῃ τὰ γυλιὰ του ἔφερε στὰ μάτια του τὸ μελανοδοχεῖον. Ἐγὼ ἂν στὰ δικά σας μάτια ρίχνω τώρα σκόνη—ἐπειτα ἀπὸ τὸ μελανοδοχεῖον—σὰς βεβαίω ὅτι δὲν ἔχω... μέλλον. Τὸ ἐνοῶ, θὰ μοῦ εἰπῆτε, ὅτι αὐτὸ δὲν

ὑποφέρεται... θὰ στενοχωρῆσθε καὶ σεῖς, δὲν ἀμφισβᾶλλω. ὅσαι μάλιστα εἶνε νευροπληεῖς—πόσον μ' ἀρέσουν τὰ νεύρα—καὶ παίζουν Σπέν, Βετόβεν...

Ἄ... θὰ ἐκδικηθῶ τὴν ξέρετε τὴν «πεθερά μου» Pardon. δὲν εἶμαι παντρεμένος. Ἄλλ' ἔχω ἕμω; μίαν πενθεθεράν. Νὰ ἔχη κανεὶς πενθερά, χωρὶς νὰ εἶνε παντρεμένος; Ἄ, εἶνε ἀνυπόφορον Ὁμολογήσατέ το σεῖς ὅλοι, ὅσοι ἔχετε τὸ ἀτύχημα νὰ εἴσθε παντρεμένοι... Πενθερά! πολὺ κακὸν ζῶον... Πε—θε ρά! τρεῖς συλλαβαὶ καὶ ἕμω; τρία δυσεκχομιμύρια κατηγορίας τῆς φροτώ-νουν εἰς τὴν ῥάχη οἱ γαμβροὶ καὶ ἡ νύμφη... Δι' αὐτὸ καὶ ὅλες ἡ ῥάχες τῶν πενθερῶν εἶνε κυρτές... Ὡστε; Ὡστε... Δηλαδή... Χρ! Θέλετε μονόλογον! Τὸ κταλακαθάνω... Σὰς δικαίω... ἀλλὰ τέτοιου εἶδους ἔργα δὲν αὐτοσχεδιάζονται... Ἐπειτα... Ὅποιος εἶνε ἀφρημένος δι' αἰονόηποτε λόγον... Μ' ἐνοεῖτε... λ. χ. Καμμιά καρδικὴ ἐπανάστασις, κανεὶς πονοκέφαλος, πονόδοντος, ζεῦμα καὶ ἐγώ, μολινοῦ ὅλοι τὰ ξέρετε καλλίτερον ἀπὸ ἐμένα γιατί ὅλοι ἐπεράσατε ἀπὸ ταῖς Καβοκολῶνες τῆς Ἀγάπης... Δηλαδή ὅλοι ταξιδεύετε μὲ τὰ πτερὰ τῆς φαντασίας, ψηλά, εἰς τοὺς ἀστέρους... Ἄλλὰ μὲ αὐτοὺς τοὺς ἀστέρους παρ' ὀλίγον νὰ λησμονήτῃ τὴν πολυθελήτηρον—μὴ ἀνησυχεῖτε δεσποινίδες μου—τὴν χαριτωμένην... πενθεράν. Εἶναι μιὰ πεθερά ποῦ μιλεῖ—τί φοβερόν!—ποῦ γελᾷ—ἀπίστευτον—ποῦ χασμάται—ἀποτρόπαιον!—ποῦ παρεξηγῆ—Θεέ μου!—ποῦ πέφτει καὶ... δὲν τσακίζεται—τί δυσάρεστον!—ποῦ κοιμᾶται—τί εὐχάριστον! Καὶ τόσο εὐχάριστον, ὥστε θὰ σὰς ἀφίσω μὲ αὐτὴν τὴν εὐχάριστην, διότι ἂν θελήσετε νὰ τὴν γνωρίσητε, θὰ ἔχητε πολὺ κακὰς ἀναμνήσεις.

Κυρία μου, κύριοί μου, μὲ συγχωρεῖτε... Ἄλλὰ δὲν πταίω ἐγώ... Αὐτὰ συμβαίνουν, ὅταν κανεὶς δὲν εἶνε προετοιμασμένος. Αὐτὰ συμβαίνουν καὶ... εἰς Παρισίους.

Δικ.

ΑΠΗΛΠΙΣΜΕΝΗ

Νά την, δές, βυθίζει τὸ μάτι τῆς τὸ ξέθωρο στο κενὸν καὶ φαίνεται ὅτι ροσταλγεὶ περασμένα χρόνια χροσὰ καὶ εὐτυχισμένα.

Κάτωχτος, ὠχρὰ μὲ συμπελεγμένα τὰ ἀλαβάτινα χεῖρα τῆς δὲν ἀποσπᾷ τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τὸ ἀπειρον ποῦ ἐκτείνεται ἐμπρὸς τῆς.

Ἀπὸ τοὺς γόητας ὀφθαλμοὺς φωτοβολεῖ θαμνὰ ὁ πόθος κ' ἡ ἀπογοήτευσις τοὺς πλαισιώνει τὸ νέφος τῆς ἀτέλειδος μελαγχολίας.

Ἀπὸ τὸ λεπτὸ καὶ ὀδύνη στόμα τῆς ἀναδίδονται ἤχοι νεανικῶν συγκινήσεων καὶ παλμῶν, οἱ στεναγμοὶ πληροῦν τὸν ἄερα κ' ἀνέχορται σὶν ὄθρονόν.

Καὶ ἀγαλματοῦται σ' αὐτὴ τὴ θέν τὸ καυμένο σὰν εἶδωλον καλλιτέχνιδος σμίλης. ἐνῶ σιμὰ σιμὰ διακρίνεις σὶν πρόσωτόν του τὸ κέριστο χροῖμα ἀδόλον φωτισιάσεως.

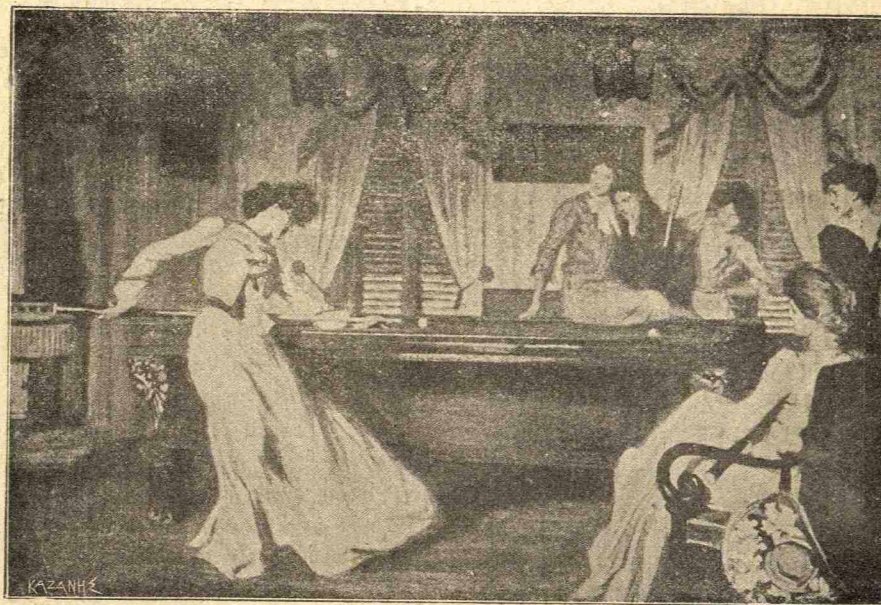
Ξεσχισμένη καρδιά ἐρώσεως ὑπέρξεως, ὑψηλὰ ὄνειρα νεανικῆς παραφορᾶς!

Ἐρειπωμένα συντριμματα φαντασιώδους κόσμου, ἰδανικῶν ἀφαιρέσεων!

Μαραμμένα φύλλα εὐόδους ἄνθου!... Πῶς πίπτει τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο σὰν σὰς ἀποφυλλίζει σκληρὰ πεζότης, ἄπονο χέρι!

Ἄδσομοιο πλάσμα. πτωχὸ κορίτσι, ἔχε ἐλλίδα σὲ μιὰ ψυχὴ ποῦ σὲ λατρεῖ μυστικά! !...

ΙΑΣΩΝ ΣΕΛΗΝΑΣ

ΚΥΡΙΑΙ ΠΑΙΖΟΥΣΑΙ ΜΠΙΛΙΑΡΔΟ

γωνίας της! 'Αλλ' ἔβλεπεν ὅτι ἡ ψυχὴ της, περισσότερον τοῦ σώματος τὸ ὅποιον ὑπέκυπτε εἰς τὸν θάνατον, ἠγάπα ἀκόμη τὸν ἐπίορκον. Ναι, τὴν ἠγάπα, διότι ἐκείνου τὸ ὄνομα ἐπρόφερε πρὸ ὀλίγου μέσα στὸ τραχαῶδες της ὄνειρον.

"Α, ὁ ἔρωσ ἀντίσταται εἰς ὅλας τὰς ἀγριότητας εἰς ὅλας τὰς προδοσίας! !

Διατί, ἐσκέφθη ὁ 'Ολιβιέρος, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλω σιγὴν εἰς τὴν ἀγανάκτησίν μου;

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐνεργήσω κατὰ τρόπον, ὥστε ἐκείνη νὰ ἀποθάνῃ εὐχρηστικῶς;

Καὶ τίς οἶδε; Ἐὰν ἐκεῖνος τὸν ὅποιον ἀγαπᾷ κλείει εἰς τὰ στήθη ἀνθρώπινον καρδίαν, ἐὰν εἰς αὐτὸν δὲν ἀπέθανε κάθε εὐγενὲς αἶσθημα, θὰ ἔλθῃ, θὰ τρέξῃ μὲ δάκρυα παρὰ τὸ θῦμά του, θὰ γονατίσῃ πρὸ τῆς κλίνης ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκείνη ἀγωνιᾷ. Βλέπουσα αὐτὸν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην θὰ ὑποφέρῃ ὀλιγότερον καὶ ὅταν ἐκεῖνος τῇ εἶπῃ «Σὲ ἀγαπᾷ ἀκόμη καὶ πάντοτε» θὰ ἐκπνεύσῃ ἐν τῇ εὐχαρίστῳ θωπιᾷ τοῦ ἀναπακοιθέντος ἔρωτος.

Ὁ 'Ολιβιέρος ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ καλέσας τὴν ἀγαθὴν σύνοικον, ἣτις πάντοτε ἤρχετο νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ ὅταν ἐξήρχετο εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς ἐτοιμοθανάτου, τῇ ὠμίλησεν εἰς τὸ οὖς καὶ ἐξήλθεν.

Μετά τινος στιγμῆς εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Λαβερτῶν.

Εἶπε εἰς τοὺς ὑπηρέτας ὅτι ἐπεθύμει νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τοῦ Γεωργίου καὶ ὅταν ἐκεῖνος παύσασθῃ, ὁ 'Ολιβιέρος ἠθέλησεν ἀκάθεκτον τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ριφθῇ ἐπάνω του νὰ τὸν πνίξῃ ἀλλὰ συνκρατήθη, καὶ μὲ ὄλην τὴν πυρετώδη εὐγλωττίαν ἣτις ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ πόνου, τῷ διηγήθη τὴν ἀπόπειραν τῆς αὐτοκτονίας τῆς Ἰωάννας· τῷ εἶπε ὅτι ἐντὸς ὀλίγου αὐτὴ θὰ ἐκείτο νεκρά, καὶ τὸν ἱκετεύσε νὰ ἔλθῃ ὅπως τῇ δώσῃ τὸ ὑστατον χαιρε.

Ὁ Γεώργιος, συγκινημένος, χωρὶς οὐδὲν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ μὲ πῦρον δικαίωμα ἀπευθύνετο πρὸς αὐτὸν, τὸν ἠ-

κολούθησε. Καὶ τί εἶχε νὰ ριφκοινδυνεύσῃ μεταβαίνων παρὰ τῆς νέας, ἐὰν ἀλήθευεν ὅτι αὐτὴ ἦτο ἐτοιμοθάνατος; Καὶ ἐπειτα, δὲν ὄφειλε νὰ παράσῃ ὑστάτην παρηγορίαν εἰς ἐκείνην τῆς ὁποίας ἐθυσίασε τὴν τιμὴν, τὴν ζωὴν καὶ διὰ τὴν ὁποίαν αἱμοὶ πολὺ ἀργά-ἠσθάνετο ἀληθῆ εὐσπλαγγνίαν;

Ποῖον σκληρὸν γεγονός! Θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ φαντασθῇ, ὅτι θὰ συνέβαινε τοῦτο; νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ἡ πτωχὴ κόρη θὰ ἐπεχείρῃ νὰ θέσῃ τόσον τραγικὸν τέμα: νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἠγαπᾶτο ὑπ' αὐτῆς καθ' ἡν στιγμὴν ἀπέθνησκεν;

Ἐφθασεν, ὁ 'Ολιβιέρος ὄθησε τὸν Γεώργιον καὶ τὸν εἰσήγαγε εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ἰωάννας ἣτις εἰς τὸν θόρυβον ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησε ἀφήσασα κραυγὴν. Σὺ εἶσαι Γεώργιε!... Ἐπέστρεψες! Καὶ ἤρχισε νὰ μειδιᾷ, νὰ ὀμιλῇ λησιμονήσασα τὸ φοικτὸν παρελθόν. Ἐλαβε τὴν χεῖρα τοῦ νέου τὴν ὁποίαν ἐκάλυπτε διὰ φιλημάτων λέγουσα: Ἐγνώριζα καλῶς πῶς μ' ἀγαπᾶς ἀκόμη!... ὦ, πόσον ὑποφέρω!... Ἄλλ' ὄχι, ὄχι: δὲν ὑποφέρω πλέον ἀφοῦ εἶσαι πλησίον μου...

Μ' ἀγαπᾶς δὲν εἶναι ἀλήθεια;.. Τώρα ποῦ ἐπέστρεψες θ' ἀποθάνω ἥτυχος καὶ εὐχαριστικῶς.

Ἐν δάκρῳ ἐκύλισε εἰς τὰς παρειὰς τοῦ Γεωργίου. ὦ, μὴ μὲ ἀφίσης, ἐξήκολούθησεν ἐκείνη, ἀφοῦ δὲν θὰ παρασιτῇ ἀνάγκη νὰ μείνῃς ἐδῶ ἐπὶ πολὺ ἀκόμη· καὶ στρεφόμενη πρὸς τὸν 'Ολιβιέρον: εἶνε ὁ κύριος Λαβερτῶν, ἐπανελάβεν: Ὡς βλέπετε, εἶχον ἄδικον νὰ τὰς λέγω ὅτι δὲν μὲ ἠγάπα πλέον. Δὲν μὲ ἐνομφεύθη, ἀλλ' εἰς τοῦτο δὲν πταίει αὐτὸς ἀλλὰ ἡ οἰκογένεια, τὸ ὄνομα τὸ ὅποιον φέρει. Οἱμοὶ πόσον δυστυχῆς ὑπῆρξα, πόσον ἀνόητος διὰ νὰ στρέψω τόσον ὑψηλὰ τὸ βλέμμα μου! !

Ἡγωνίζετο. Ἄτεχνον πᾶσαν προσπάθειαν νὰ καθήσῃ ἐπὶ τῆς κλίνης ἀλλ' εἰς μάτην. Ὁ θάνατος τὴν περιέβαλλεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον πλέον σφικτά, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσῃ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ὠ-

ΙΑΠΩΝΙΑ

Ἰαπωνίς
(Μουσὴ τῶν τεύσιπολεσιῶν)

Δεσποινίδες Ἰαπωνίδες καλῆς τάξεως

Ἰαπωνίς καλλιτέχνης ποικίλουσα διὰ τοῦ χρωσπῆρος καταπέτασμα.

ραϊότητά της μορφῆς της ἣτις ἐφαίνετο ἀπ' ἐνεντίας προσλαμβάνουσα νέαν λάμψιν, γινόμενη ἐτι γλυκεῖα.

Ἡ ἠνήκουστος δὲν ὠμίλει πλέον περιωριζέτο μόνον εἰς τὸ νὰ σφίγγῃ τὴν χεῖρα τοῦ ἐλεγκτοῦ της· κατόπιν ἤθελσε νὰ σύρῃ πρὸς ἐαυτὴν τὴν χεῖρα ἐκείνου νὰ τὴν φέρῃ στὰ χεῖλη ἀλλ' αἰ-

δυνάμεις της δὲν τῇ ὑπήκουσαν.

— Γεώργιε, εἶπε, μὲ μύλις ἀκουομένην φωνήν, εὐχαριστῶ, Γεώργιε... Εἶμαι εὐτυχῆς... σ' ἀγαπῶ.

Ἐπειτα ἐσιώπησε. Τὸ πᾶν εἶχε τελειώσει.

Ὁ Λαβερτῶν ἀπέπνιξε κραυγὴν τρόμου. Ἀπέθανε; ἠρώτησε τὸν 'Ολιβιέρον.

ΕΞΗΜΕΡΟΝ ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

(Γέλος)

Τὴν προίαν τῆς ἐπομένης πλείον ἠγκυροβολημένα ἐπὶ τῶν γαλιναίων ὑγρῶν τοῦ λιμένος νότων ἐπτά πολεμικὰ σκάφη, τῆς «Σαλαμίνιας», καὶ τῶν δύο θωρηκτῶν «Σπετσῶν» καὶ «Ψαρῶν» διὰ νικτὸς ἀφικθέντων. Περὶ τὴν δεκάτην ἀποβιβάζεται ἐπίσημος ὁ κ. ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργός, ὃν ὑποδέχεται ὁ κ. Ρώμας καὶ πλῆθος λαοῦ. Τὴν ἡν καὶ ἡμίσειαν τὸ ἀπόγευμα ὑπὸ τοὺς χαρμοσύνοις ἤχοις τῶν κωδῶνων καὶ τοὺς χαιρετηστηρίους κανονιοβολισμοῖς τῶν θωρηκτῶν ἀρχεται ἡ ἐκφορὰ τοῦ πανσέπτου λειψάνου.

Ἡγουμένων τῶν διαφόρων σημαίων, ἐπονται κατὰ σειρὰν ὁ φιλαρμονικὸς σύλλογος, οὗτινος τὸ διοικητικὸν συμβούλιον ἀπαρτίζουν οἱ εὐγενεῖς διλετάνται καὶ ρέκται κ. κ. Σκούρτας, Καταιβάτης, Μάνεσης, Μερκάτης καὶ Πάστρας, τὸ πεζικὸν καὶ ναυτικὸν συντεταγμένα κατ' ἀραιὰς φάλαγγας, ἡ μουσικὴ τοῦ ναυτικοῦ, ὁ ἱερός τῆς πόλεως κληρὸς, τὸ σεπτὸν τοῦ ἁγίου λειψάνου, ὑποβασταζόμενον ὑπὸ τεσσάρων ἱερέων, ὁ σεβασμώτατος ἀρχιεπίσκοπος μετὰ τινος παρεπιδήμου ἐνταῦθα Σιναίτου ἀρχιερέως καὶ οἱ ἐν τέλει. Ἡ πομπὴ ἐκκινεῖ. Τὸ θέαμα εἶνε ἀπεριγράπτως ἐπιβλητικὸν καὶ ὡραῖον. Οἱ ἐξῶσταί καὶ τὰ παράθυρα βροῖθουσι κυρίων θεωμένων καὶ σταυρωκοποιμένων μετ' εὐλαβείας. Πάντων τὰ βλέμματα προσηλοῖ ἐπιζήλωσ ὁ Νώντας, ὡς ἀποκαλοῦν οἱ Ζακύνθιοι τὸν κ. ἐπὶ τῶν ναυτικῶν ὑπουργόν. Ἐκείνο ὅπερ ἔχει τις νὰ διακρίνη καθ' ὅλον τὸ διάστημα εἶνε ἡ ζηλευτὴ τάξις. Ἔχει ἦδη νικτώσει πλεόν, ὅτε τὸν στρατὸν ἐπιστρέφοντα εἰς τὰ ἴδια καταναγάζουσιν αἱ δέσμαι τῶν ἠλεκτρικῶν προβολέων τῶν θωρηκτῶν, τὰ ὅποια ἔχουσι φωταγωγηθῆ λίαν ἐπιτυχῶς. Τὸ ἐσπέρας καίονται ὡραῖα πυρτεχνήματα. Πρῶτ' ἐπιχειροῦμαι τῆς κλίνης καὶ ἀνέρχομαι ἐπὶ τοῦ φρουρίου. Ἦθελα, καλέ μου φίλε, νὰ εἶχα ὄμματα Λυγκίως, ὄχι νὰ φρουρῶ ἀγρυπνὸς ὡς ἐκεῖνος, ἀλλὰ νὰ ἱκανοποιῶ τὴν ἀπλῆστον τῆς ὀράσεώς μου ἐπιθυμίαν, ἐπιθυμίαν ἣν ἐξάπτει τὸ ἐντεῦθεν, ὁπόθεν καὶ σοῦ γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας, ἐκτεινόμενον ἐκπαγλὸν θέαμα. Φύσις χλιδαρά. Αἰγιαλοὶ πρὸ τῶν ὁποίων ἔρπουν ἀφροστεφῆ κύματα. Ἄκται ἀγρίως καὶ μεγαλοπρεπῶς ὡραῖαι. Βράχοι ἀπότομοι. Καμπύλαι ἀρμονικώταται. Ἐλαιῶνες πυκνοί. Λόφοι ἀρμονικόγραμμα. Χωρία λευκάζοντα. Ὀρμίσκοι χαριέντες. Πεδιάδες φανταστικά. Εἰς ἐναλλαγὰς τοπίων λές, ὅτι ἡ φύσις ἔβαλεν ὄλην τῆς τὴν δύναμιν ἐνταῦθα· τὸσαῦτα ποικιλία ὑπάρχει ἐν Ζακύνθῳ. Τὸ ἀπόγευμα τυχαίως συναντῶ καθ' ὁδὸν φιλικὴν οἰκογένειαν, ἣτις μοὶ γνωρίζει, ὅτι μεταβαίνει εἰς τὸ ἐντὸς τῆς πόλεως ὑπάρχον γυναικεῖον μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, τὸν περιέρχον καὶ μοναδικὸν ἴσως ἐν ἐπτανήσῳ καὶ Ἑλλάδι αὐτὸν παρθενῶνα, ἵνα ἐκεῖ ἀγοράσῃ ἀνθόφυτα, ἅπερ χεῖρες ἀβραὶ αὐτεγκαθειρότων παρθένων θεραπεύουσιν. Δραττόμενος τῆς εὐκαιρίας, μεταβαίνω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν ἄβατον δι' ἀνδρικὸν πόδα μονὴν ταύτην. Ἡ αὐστηρὰ τοῦ σεμνοῦ ἰδρύματος ἐθιμοτυπία μοὶ ἐπιβάλλει τὴν ἐν τῷ ἐξωτερικῷ τῆς αὐλῆς διαδρόμῳ ἐπὶ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν ἀναμονὴν τῶν κυριῶν τῆς ὁμάδος μου. Βησιάζω μὲ τὴν περιέργειαν μέχρι νευρικότητος ἐξικνουμένην, καὶ προσπαθῶ νὰ μαντεύσω ποῖα παρθενικά ὄνειρα ἐκεῖ μέσα πλέκονται καὶ τίνες ἀσπιλοὶ πόθοι νὰ κραδαίνουν τὰς τρυφεράς τῶν ἐγκλειστων καρδίας. Ἡ περιέργειά μου μετατρέπεται εἰς νευρικότητα,

καὶ ἡ νευρικότης ἐκδηλοῦται εἰς ἀδιακρισίαν. Ἡ ἀδιακρισία μου μὲ κάνει ν' ἀντικρίσω διὰ μέσου τῶν ὀπῶν τοῦ διπλοῦ σιδηροῦ κινκιδώματος τοῦ ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς μονῆς παραθύρου ἓνα ζευγάρι μάτια χρώματος ἀορίστου καὶ ἀνεκφράστου γλυκύτητος μοναστηρίσας ὡμομορφῆς. Ἄγνοῶ ἂν καὶ τίνος κοινωνικοῦ σάλου τὰ ἄγρια κύματα ἢ ἂν ὑστερικός ρωμαντισμός, μέχρις ἀπομονώσεως ἐξωθῶν, ἔκαμε ταύτην νὰ προσορμισθῆ καὶ ῥίψη ἐπίκαιρον ἄγκυραν εἰς τὸν ὑπνίμιον αὐτὸν τῆς ἀσφαλείας λιμένα· δὲν ἀγνοῶ ὅμως, ὅτι μὲ ἔκαμε νὰ φύγω ἐκείθεν πάσχων καὶ νοσταλγός. Τὸ κλείσιμον καὶ ἡ ἀπομόνωσις χύνει ἐπὶ τῶν παρθενικῶν προσώπων χρῶμα συμπαθείας ἀορίστον, ὡς ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ χρόνος προσδίδει ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐλαιογραφῶν τοῦ μεσαίωνα, καὶ ἐκφρασὶν ἐξιδανικευμένην ὡς ἐκείνη τῆς «Μεταμελείας», μεγάλης δυνάμεως καὶ ρωμαντισμοῦ ζωγραφικῶν ἔργων τοῦ πατρὸς Πελεκάση. Εἶτα μεταβαίνωμιν εἰς τὴν πλατείαν, ὅπου, κατὰ τὸ δάμοσιευθὲν ποδῶγραμμα, τελοῦνται ἐν πάσῃ ἐπισημότητι τὰ ἀποκαλυπτήρια τῆς κοινῆς ἐράνης ἀνεγερθείσης ἀναθηματικῆς στήλης ὑπὲρ τῶν ἐπὶ πίστεως καὶ πατρίδος πεσόντων Ζακύνθιων. Μετὰ τὴν ἐπιμνημόσυνον δέπνιν, ἣν ἐπιτοπίως τελεῖ ὁ Σεβασμώτατος ἀρχιεπίσκοπος, ὑπὸ τοὺς ἀναφρικιαστικούς ἤχους τῆς πρώτης στροφῆς τοῦ ἐθνικοῦ ὕμνου, ὅπερ ἀνακοῦσει ἡ μουσικὴ τοῦ ναυτικοῦ καὶ ἡ φιλαρμονικὴ τῆς πόλεως, διευθυνομένη ἀπὸ τὸν δαιμόνιον Νικολίνην, τὸν μεγάλως διακατέχοντα τὸ βαθὺ τῶν μουσικῶν τόνων μυστήριον, καὶ τοὺς κανονιοβολισμοὺς τῶν πολεμικῶν σκαφῶν ὁ κ. δήμαρχος ἀποκαλύπτει τὴν μαυσωλείον τοῦτο τῆς δόξης καὶ τῆς ἀθανασίας τῶν γενναίων τῆς εὐανθοῦς νήσου τέκνων. Εἶτα δὲ ὁ πανίερος ἀρχιεπίσκοπος ἐκφωνεῖ πλήρη ποιητικῶν εἰκόνων, πατριωτικῶν ἐξάρσεων καὶ λυρισμοῦ λόγον, ἀποσπᾶσας τὰ ἔκθημα εὐγε τοῦ φιλομούσου ἀκροατηρίου του. Οὐδέποτε ἤκουσα ρασοφόρον ὁμιλοῦντα μετὰ τῆς πατριωτικῆς ἐξάρσεως καὶ λυρισμοῦ. Τοιοῦτος ὑμῖν, ὦ Ζακύνθιοι, ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ἐνθους, φιλόπατρις, ποιητής. Ἄλλ' ἡ σκληρὰ τῆς ἀναχωρήσεώς μου ὥρα ἦλθε. Τὸ πλοῖον ἀπλώνει τὰ ἱστία, ἐνῶ κανονιοβολισμοὶ καὶ κωδωνοκρουσῖαι ἀγγέλλουσι τὴν ἐπὶ τῆς μονίμου θέσεως ἐναπόθεσιν τοῦ σεπτοῦ λειψάνου τοῦ ἁγίου καὶ τὴν λῆξιν τῆς ὡραίας καὶ εὐφροσύνου ταύτης πανηγύρεως.

Μὲ τὸ ἐνσταντανὲ τῶν ματιῶν μου εἰς τῆς ψυχῆς μου τὴν πλάκα τὴν ὡραῖαν σου σιλουέτταν ἀποτυπῶνω, ὡραῖο νησί μου, ποῦ καθιστᾶς τοὺς ἐπισκέπτας σου λωτοφάγους καὶ νοσταλγοὺς ὀλοένα, καὶ φεύγω μὲ λύπην.

Ζακύνθος

Κωνστ. Σ. Κουβαράς.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΟΣ ΣΑΚΚΟΣ

κ- Συμῶδη σὰς ἀπήνησα ταχυδρομικῶς. ἦτο φοβερὰ παρεξήγησις, ὥστε καλὰ εἴμεθα τῶρα.

κ. Τασιόπουλε. Τὸ ποίημά σας ἐλήφθη, ἀλλὰ δυστυχῶς οὐ καὶ εἶνε ὡραῖον ἔναθεν ὅμως τὴν αὐτὴν τύχην μὲ τὸ προαποσταλὲν διότι ἔχομεν συνδρομητὰς ἐν Τουρίᾳ καὶ ἐταν ἀνακαλυφθῶσιν, ὅτι λαμβάνουν τοιαῦτα περιοδικὰ μπρὸς γὰρ τὸ ῥέμμα· ἐτι ἄλλο

ἔχετε εὐχαριστως.

κ' Κονταξόπουλε ἐλήφθη τὸ ποίημά σας ἢ δημοσιευθῆ ὅμως μὲ τὴ σειρὰ του. Δις Μ. Β. Π. τὸ ποίημά σας ὡραῖον ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔλθῃ ἢ σειρὰ του διὰ νὰ μὴ παραπονεῖται οἱ ἄλλοι· ποῦ εἶναι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν σου; περιμένω. Ἀγαπητὲ Γ. Π. Κ. γράφου μετὰ παρακαλῶ ταχέως πῶς ἔχει ὁ κ. Πατερᾶκης διότι ἀνυσηθῶ καί' ὁ γνωστός μου Μ. . . . περιμένω.

κ' Κοκολογιάννη ἐλήφθη εὐχαριστῶ τὸ τρίτον σὰς ἀποστέλλεται μετὰ τοῦ 8ου. Δις Πολυπικραμένη τὸ ποίημά σας ἐλήφθη

λοιπόν περιμένετε να έλθῃ ἡ σειρά του.
κ. Κοτάκη με τὸ παρὸν λαμβάνετε καὶ τὰ προηγούμενα.

κ. Σατζιμηχάλη έλαβόν επισκεπτήριόν σας ἔχῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶν τὸ δημοσιεύσιμον ποῦ δύναται νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ.

κ. Χαρχαμουτάνη ἐλήφθη συνδρομὴ σας εὐχαριστῶ.

κ. Κοντοζογλου μετὰ τοῦ παρόντος λαμβάνεται τὸ πό 4ον φύλλον.

Θεραπαινίς τῶν Μουσῶν εἰς τὸ χρυστουγενιάρτικο μας φύλλο θὰ ἰδῆτε καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἄλλων τῶν διαγωνισμῶν ὥστε μέχρι τῆς 20 Δεκεμβρίου διδεται προθεσμία τῶν λύσεων.

Νάρκισος θὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ τότε θὰ κατέλθῃ διὰ νὰ συμφωνήσωμεν γράφετέ μου τὴν διεύθυνσιν σας.

Δι: Μ. Εμπ. σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν

θερμὴν ὑποστήριξιν σας ὡς καὶ τὴν Δίδα Έ. Καμ.

Ἄλλὰ δυστυχῶς ἀντὶ ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐπιταγῆς νὰ σημειώσῃται: I. Δ. Μουρέλλον ἐγράφεται Δ. I. Μουρέλον καὶ ὡς ἐκ τούτου κατέστη ἀδύνατον νὰ τὰ λάβωμεν.

Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν ἐπισημειώσῃτε εἰς τὸ ταχυδρομείον τὸ ὄνομα τοῦ διευθυντοῦ μας ἵνα τὰ λάβῃ ἐκεῖνος καὶ μὴ μένωσιν ἐκεῖ νεκρά!

Ρολάν Κασσιανέ: Τὸ φύλλο θὰ τὸ ἰδῆτε μετὰ ἕνα μῆνα ὅποτε θὰ παύσῃτε νὰ . . . ἀγγελίας θὰ σᾶς στείλωμεν τὰ προηγούμενα σᾶς ἀποστέλλονται. Ἀγαπητέ Μ Γεωργιάδη ἐλάδομεν καὶ σᾶς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας προσπαθήσατε καὶ διὰ τὰς λοιπὰς.
κ. Τ. Πλατανίτη ποῦ εἶναι ἡ διεύθυνσίς σας!

« Ν Ε Ο Τ Η Σ »

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΦΥΛΛΟ

ΤΗΣ 'ΝΕΟΤΗΤΟΣ.'

Ἐτοιμασθῆτε νὰ ἀναγνώσῃτε τὸ χριστουγεννιάρτικο καὶ πρωτοχρονιάτικο φύλλο τῆς «Νεότητος» τὸ ὅποιον θὰ εἶναι ἀπαράμιλλον ὡς πρὸς τὴν ὕλην καὶ τὰς εἰκόνας.

Διὰ τοῦτο δὲν θὰ ἐκδοθῇ φύλλον τῆς 15 Δεκεμβρίου ἀλλὰ θὰ συγχωνευθῇ μετὰ τοῦ τῶν Χριστουγέννων. Θὰ περιέχῃ διηγήματα καὶ ποιήματα χριστουγεννιάρτικα καὶ τῆς πρωτοχρονιάς. Καὶ ὁποῖος ἐξ ὑμῶν ἐπιθυμῇ δύναται νὰ ἀποσπῇ πᾶν τὸ ἔχον σχεσιν μετὰ τὰς δύο μεγάλας ἐκείνας ἑορτάς μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Πᾶν ἄλλο μὴ σχετιζόμενον μετὰ τὰς δύο ἐορτάς δὲν θὰ δημοσιευθῇ.

Ὡστε ἐτοιμασθῆτε

ΝΕΑ ΠΑΛΙΝ ΔΩΡΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΣΥΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ προσφέρει τὸ γνωστὸν μέγα εὐρωπαϊκώτατον φωτογραφεῖον τοῦ κ. Α. Παπαγεωργίου τὸ κείμενον εἰς τὴν ὁδὸν Ἐρμού 38. Πᾶς ὁ ἐγγραφόμενος ἐτήσιος συνδρομητῆς ἢ πληρώων τὴν καθυστερουμένην ἐτήσιαν συνδρομὴν του θέλει λαμβάνῃ 3 φωτογραφίας τοῦ ἀπὸ τοῦ κ. Α. Παπαγεωργίου.

Δὲν ἔχομεν ἐδῶ ἀνχολὰς. Πληρώνετε τὴν συνδρομὴν σας εὐθὺς καὶ φωτογραφεῖσθε, λαμβάνοντες καὶ 3 ἀντίτυπα. Ἄλλὰ δὲν θὰ εἶναι πάντοτε αὐτὸ. θὰ ὀρισθῇ χρονολογία. Λοιπὸν μέχρι τῆς 25 Δεκεμβρίου ἔ. ἔτους ὅστις πληρώσει καθυστερουμένην ἐτήσιαν συνδρομὴν του, λαμβάνει τρεῖς φωτογραφίας μινίον ἐκ τοῦ Φωτογραφεῖου Ἄ. Παπαγεωργίου Ὁδὸς Ἐρμού 48. Ἐγγραφῆτε λοιπὸν ἢ πληρώσατε τὰς καθυστερουμένας συνδρομὰς σας.

Θέλετε ἀνορθοκαθεδρον;

Αἰεὶ ποιότητος; νὰ μὴ καπνίσῃ; Μόνον ἐν Πειραιεῖ εἰς τοῦ Π. Καλλοῦ, 68 ὁδὸς Πραξιτέλους 68

Ἐν Ἀθήναις εἰς τοῦ Β. Ἰακωβίδου. 34 Ζαῖμα 34.

Ἀντιπρόσωποι καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην.